

Virgis Šidlauskas

Gomis

ilustravo
marija smirnovaitė

Goris

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Virgis Šidlauskas, 2021
© Iliustracijos, Marija Smirnovaitė, 2021
© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-770-2

Virgis Šidlauskas

Gonis

ilustravo
marija smirnovaitė

Vilnius
2021

Tamsaus ežero dugne, kur saulės spindulius lyg vorai paklydusias museles išgaudo šešėliai, tūnojo keistas mažas žmogutis vardu Goris. Kiek laiko ten gyveno – neatsakytų net seniausias ežero akmuo. Gal šimtą, o gal ir visą tūkstantį metų. Aišku tik, jog šie vandenys jam jau seniai atstojo namus.

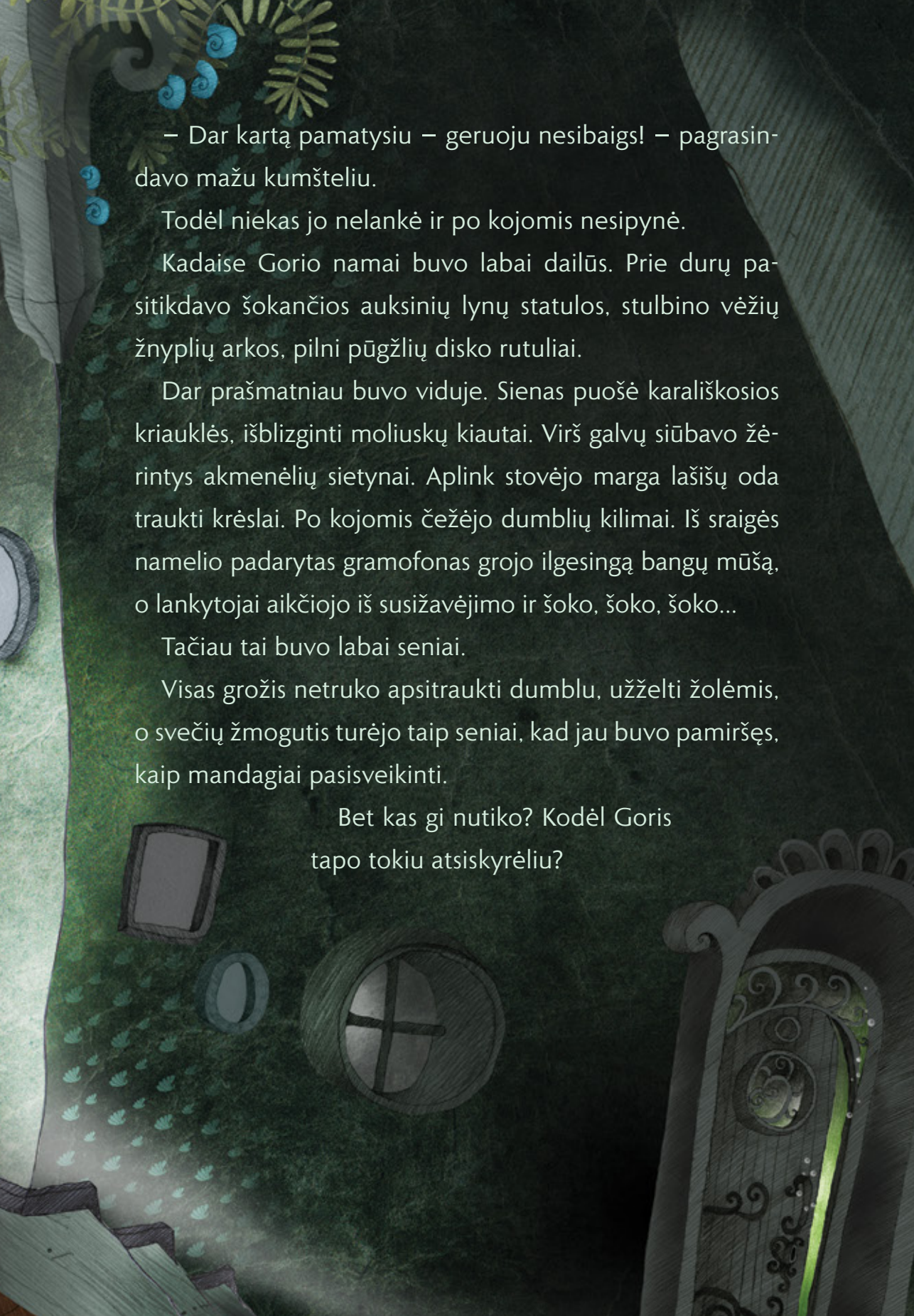
Gyveno vienas. Kitas jo vietoj seniai būtų išsikraustęs iš namų ar iš proto. Bet tik ne jis. Goris labiau vertino daiktus, o ne gyvas būtybes. Šie buvo tylūs ir paklusnūs. Nereikėjo jaudintis, kad ims ir prikiaulins. Daiktai niekada nebuvo jo įžeidę, nemelavo, nesupykdavo užkliudyti. O kai būdavo liūdna – ištikimai kiurksodavo kartu.

Jo namas glaudėsi ant didelio nugludinto plokščio akmens ir povandeninio pasaulio prieblandoje priminė nesišukavusį, pieno prisilaižiusį ežį. Rytas Goris patogiai įsitaisydavo moliusko geldelės krėsle ir su pasimėgavimu išgerdavo puodelį jūržolių arbatos.

Plokščio akmens šone buvo iškirsti trys maži laipčiukai. Jie vedė į povandeninių žolių sodą, kitados be galo dailų ir išpuoselėtą. Dabar jis labiau priminė įpykusio ešerio peleką – pasišiaušusį ir dygų. Bet jei nekviestas užsuktum į svečius ir žmogučio nerastum namie – ieškok ten. Kitur jo negalėjai ištempti net įbrukęs pažiaunėn kabliuką.

Kodėl nekviestas? Ogi todėl, kad Goriui nereikėjo draugijos. Kaimynus su kvepiančiais ajerų pyragais, vaikus, ganančius vandens aitvarus, ir net laiškanešį vydavo šalin.

– Dar kartą pamatysiu – geruoju nesibaigs! – pagrasindavo mažu kumšteliu.

Todėl niekas jo nelankė ir po kojomis nesipynė.

Kadaise Gorio namai buvo labai dailūs. Prie durų pasitikdavo šokančios auksinių lynų statulos, stulbino vėžių žnyplių arkos, pilni pūgžlių disko rutuliai.

Dar prašmatniau buvo viduje. Sienas puošė karališkosios kriauklės, išblizginti moliuskų kiautai. Virš galvų siūbavo žėrintys akmenėlių sietynai. Aplink stovėjo marga lašių oda traukti krėsiai. Po kojomis čežėjo dumblių kilimai. Iš sraigės namelio padarytas gramofonas grojo ilgesingą bangų mūšą, o lankytojai aikčiojo iš susižavėjimo ir šoko, šoko, šoko...

Tačiau tai buvo labai seniai.

Visas grožis netruko apsitraukti dumbliu, užželti žolėmis, o svečių žmogutis turėjo taip seniai, kad jau buvo pamiršęs, kaip mandagiai pasisveikinti.

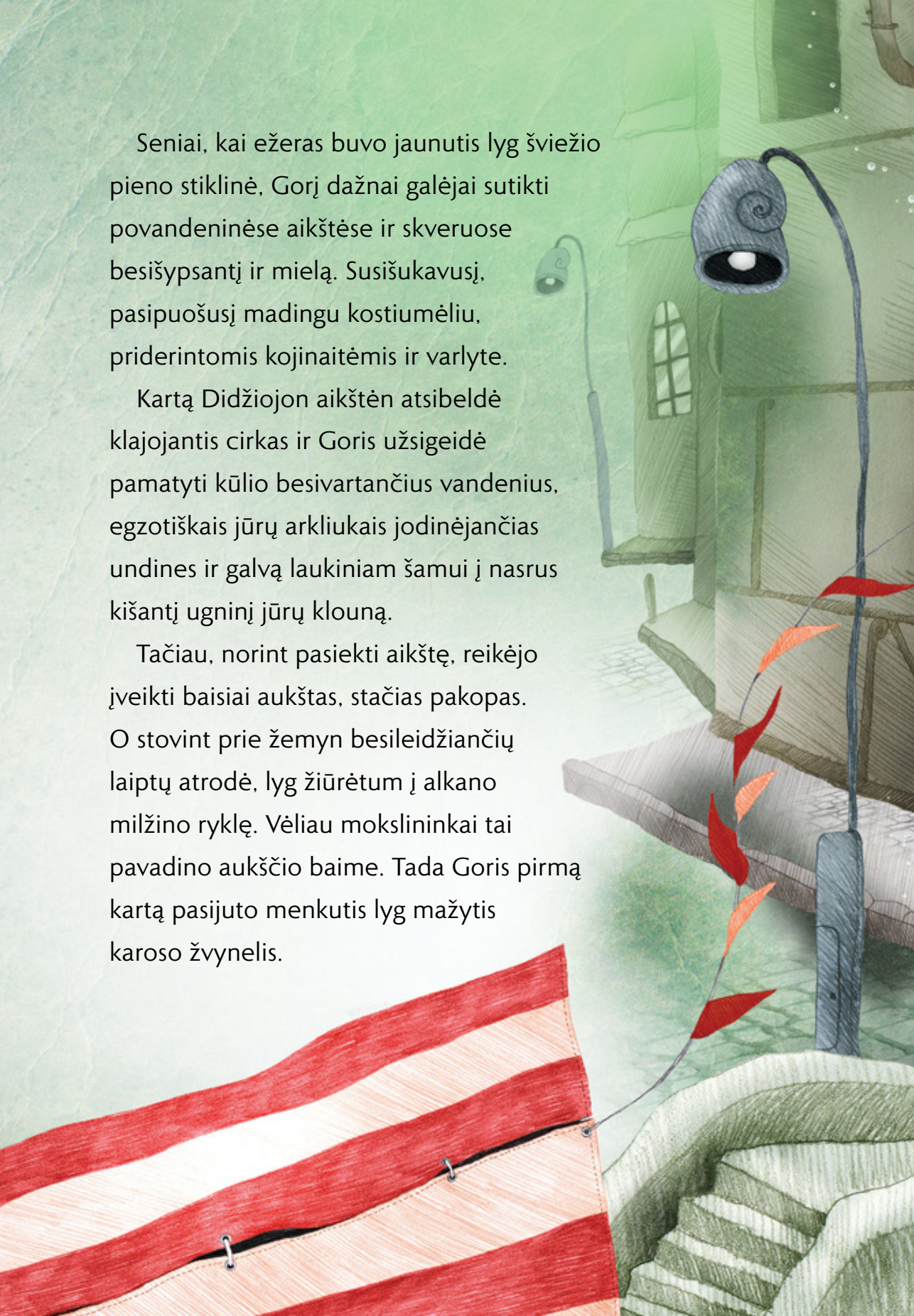
Bet kas gi nutiko? Kodėl Goris tapo tokiu atsiskyrėliu?

Seniai, kai ežeras buvo jaunutis lyg šviežio pieno stiklinė, Gorį dažnai galėjai sutikti povandeninėse aikštėse ir skveruose besišypsantį ir mielą. Susišukavusį, pasipuošusį madingu kostiumėliu, priderintomis kojinitėmis ir varlyte.

Kartą Didžiojon aikštėn atsibeldė klajojantis cirkas ir Goris užsigeidė pamatyti kūlio besivartančius vandenius, egzotiškais jūrų arkliukais jodinėjančias undines ir galvą laukiniam šamui į nasrus kišantį ugninį jūrų klouną.

Tačiau, norint pasiekti aikštę, reikėjo įveikti baisiai aukštas, stačias pakopas. O stovint prie žemyn besileidžiančių laiptų atrodė, lyg žiūrėtum į alkano milžino ryklę. Vėliau mokslininkai tai pavadino aukščio baime. Tada Goris pirmą kartą pasijuto menkutis lyg mažytis karoso žvynelis.

Rašytojas ir literatūrinio žurnalo vaikams „Laimiukas“ vyriausiasis redaktorius Virgis Šidlauskas per gana trumpą laiką sugebėjo įsitvirtinti vaikų literatūros pasaulyje ir susilaukti jaunųjų skaitytojų ir net jų mokytojų simpatijų.

Mažiesiems skirtoje paveikslėlių knygelėje „Goris“ pasakojama apie keistą ežero dugne gyvenantį žmogutį, savo tamsiuose namuose slepiantį kitų ežero būtybių svajones. Kas nutiko Goriui, kad jis tapo toks niūrus ir dygus? Ko reikia, kad nelaiminga ir pikta širdis sušiltų ir vėl taptų džiugi bei draugiška? Jautrus, vaizdingas pasakojimas padės drauge su vaiku atsakyti į šiuos ir daugelį kitų svarbių klausimų.

Istoriją apie Gorį ir ežero gyventojų troškimus meniškai ir subtiliai iliustravo dailininkė Marija Smirnovaitė.

Kitos Virgio Šidlausko knygos:

Ulfas ir stebuklinga barzda

Ulfas ir povandeninis miestas

Ugnikalniukas ieško draugų

Slaptoji „Kornelijaus van Drebelio“ misija

Stogas, po kuriuo auginu žvaigždes ir lietus

Redaktorė Giedrė Kmitienė

Korektorė Eglė Devižytė

Maketavo Miglė Dilytė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Seniai, kai ežeras buvo jaunutis lyg šviežio pieno stiklinė,
Gorį dažnai galėjai sutikti povandeninėse aikštėse
ir skveruose besišypsantį ir mielą.
Susišukavusį, pasipuošusį madingu kostiumėliu,
priderintomis kojinitėmis ir varlyte.

Dabar Goris gyvena tamsiame ežero dugne,
kurio nepasiekia net smalsiausi saulės spinduliai.

Bet kas gi nutiko?
Kodėl Goris tapo tokiu atsiskyrėliu?

Jei kartu su mažaisiais vandeniais leisimės į ežero
gelmes, galbūt sužinosime didžiąją Gorio paslaptį.
O tuomet gal pavyks jam padėti vėl atrasti
gyvenimo džiaugsmą.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-770-2

9 786094 417702

